

We hebben allemaal een vader. Misschien zat je vanochtend nog met hem aan het ontbijt en ging je samen naar de kerk. Anderen hebben hun vader nooit leren kennen. Of ze hebben hem niet meer bij zich. Je kunt je sterk met je vader verbonden voelen of minder. Goede of slechte ervaringen met hem hebben.

Een vader stond aan ons begin van ons bestaan. Evenals onze moeder. Vader en moeder samen aan het begin van ons leven. We kunnen ons geen leven zonder hen voorstellen. En ze blijven aanwezig, op welke manier dan ook, in onze hele levenstijd.

In de tijd van en na Jezus zijn mensen begonnen God Vader te noemen. Dat gebeurde in de eerdere tijd van Israël nog niet zo. Hoogstens werd er gezegd dat God zich als een vader zou gedragen, bijvoorbeeld voor koning Salomo ([2 Samuel 7: 14](#)). En in de boeken van de profeten wordt God als een vader genoemd, als iemand die de mens leert en stuurt en ook straft. Hij was wel een "hij".

De vrouwelijke kant van God is in Israël zeker ook aanwezig geweest. Het woord barmhartig wordt veel voor God gebruikt, zó is hij, het is zelfs vaak tot een naam voor hem geworden, Hij is "de Barmhartige". En interessant is dat in het Hebreeuws het woord barmhartig afgeleid is van het woord voor baarmoeder. Als een moeder - zó is God óók betrokken bij de mensen. In onvoorwaardelijke liefde. Of zoals dr. Lieve Teugels van de Protestantse Universiteit Amsterdam dat noemt, in "onvoorwaardelijk eenrichtingsverkeer".*

"God schiep de mens naar zijn beeld; naar Gods beeld schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen." (Genesis 1:27) Het leven van ons-mensen heeft zijn oorsprong in God.

God is creatief, scheppend, hij heeft de wereld doen ontstaan, ons mensen het leven gegeven en zijn eigen Zoon in die wereld gebracht. En die Zoon, Jezus, onze Heer, is het die ons op weg zet en op de weg houden wil naar God, zijn en onze Vader.

God, die wij in navolging van Jezus en zijn leerlingen "vader" mogen noemen, heeft de kenmerken van aardse vaders en moeders. En de Geest van God die over de wereld is opgegaan, wil in de harten leven van wie die Geest in zich wil ontvangen. Dat ervaren is als opnieuw geboren worden, zo zei Jezus. Uit water en geest mogen wij geboren worden. Niet alleen van aardse materie zijn wij gemaakt, maar ook van ongrijpbare eeuwigheid. Uit God, als een moeder en een vader, een nieuw begin om van daaruit te groeien, te zijn, toe te leven naar het Koninkrijk van God, die nieuwe wereld.

Het was geen gemakkelijk onderwerp voor de hoorders van Jezus en nu misschien ook niet. Misschien is het zelfs zo, dat hoe meer we denken het te begrijpen we begrijpen dat we het niet wéten...

We mogen God de Vader dankbaar zijn voor ons leven. En voor alles wat daarin tot ons komt, het goede en het moeilijke. En dat hij ons daarin vasthoudt. Door en in zijn Geest.

Wij mogen onze aardse vaders dankbaar zijn én onze moeders, iederéén die voor ons zorgde en zorgt. Van jong tot oud bestaan wij immers niet op onszelf. Hebben wij anderen naast ons nodig. Zo mogelijk in wederzijdse onvoorwaardelijke liefde. Geen eenrichtingsverkeer, maar als in een verbond, een relatie. Beide kanten belangrijk. Ieder functioneert daarin op zijn of haar eigen manier.

Het verbond dat God met de mensen had gesloten vond een hoogtepunt in het leven en het offer van Jezus en het teken van de eeuwigheid in onze wereld. Opgestaan is hij, onze Heer, voorgegaan is hij ons. En met ons is hij, alle dagen, alle nachten.

Een voorbeeld voor de vaders, en de moeders, en iedereen die zorg en ver-zorgt. En zoals onze feestdagen, Kerstmis, Pasen, Pinksteren bijzondere dagen zijn om aan God te denken en hem voor zijn aanwezigheid te danken; zoals een verjaardag een bijzondere dag is om iemand in het zonnetje te zetten; zo denken we vandaag extra aan de vaders.

Want 1x per jaar mogen we best zeggen hoe bijzonder het is dat vaders vaderen. Dat zij hun liefde, hun zorg, hun geestelijk en materieel leven verbinden aan dat van hun kind of kinderen. Dat zij met hun leven ter beschikking staan van het kind dat hen is toevertrouwd. Dat wij als kinderen van hen iets mogen verwachten en dat we daar ook op mogen antwoorden. Vanuit onze eigenheid, met onze liefde.

God gaf zijn Zoon uit handen aan ons en wat deden en doen wij-mensen?

Moeders moederen, vaders vaderen... God in zijn eeuwige wijsheid doet het allebei. In zijn onvoorwaardelijk eenrichtingsverkeer is hij een verbond, een relatie met ons aangegaan. Hij laat ons nooit alleen.

Zijn Geest zegt het ons én zijn Geest roept ons op Hém niet alleen te laten, maar Hem onze liefde te laten toekomen. Passend op zijn aanbod te antwoorden. Zijn liefde is eeuwig, onveranderlijk.

de onze voor hem is gekleurd door proberen en slagen en mislukken en weer opnieuw beginnen. Dat is niet erg, hij kent ons langer dan vandaag... Wat wij doen in de wereld kan een uiting zijn van ons begrip van zijn liefde voor ons. In ons dagelijks leven heeft ons proberen en slagen en falen gevolgen voor andere mensen, voor de dieren, voor vrede, voor geluk, voor gezondheid. Daar heeft ons vaderen en moederen invloed op kinderen. Daar heeft ons kind-zijn effect op wie voor ons zorgt. Het draagt allemaal bij aan onrecht of recht, oorlog of vrede, trauma of geluk. Aan de weg naar het Koninkrijk/die nieuwe wereld.

Dat we niet ophouden ons te spiegelen aan de liefde van God die ons verstand te boven gaat, maar die in hart leeft. Amen.

16 juni 2019 Grote Kerk Naarden, lezing: Johannes 3:1-16, © ds. Véronique Lindenburg

*<https://www.pthu.nl/Bijbelblog/!29648/de-baarmoeder-van-god>